

Het vliegtuig wacht op prinses Rosalie

‘Prinses, het is tijd om op te staan!’

Rosalie kneep haar ogen stijf dicht. Ze wilde niet wakker worden, want haar droom was juist zo mooi. Heel stil bleef ze liggen.

Ze droomde dat ze met haar vader, moeder en zusje in een rijtjeshuis woonde. Een doodnormaal rijtjeshuis met in de achtertuin een schommel en een fietsenschuurtje. In haar droom ging ze elke dag naar school. ’s Middags kwamen haar vriendinnen bij haar spelen. Dan gingen ze hinkelen op straat en huiswerk maken en...

‘Prinses, als u nu niet opstaat, komt u te laat!’

Ze zuchtte en deed haar ogen open. Weg was het rijtjeshuis, weg was de schommel. Hoog boven haar hoofd glansde het donkerblauwe fluweel van haar hemelbed. In de hoek stond een lamp met druppels van kristal. En aan de muur hingen schilderijen van koningen en koninginnen.

Rosalie streek een paar blonde krullen uit haar gezicht. Ze woonde nog steeds in een paleis. En naast haar bed stond Willem, haar lakei. Hij droeg een donkergroene kuitbroek en een kort jasje met koperen knopen. Alleen op bijzondere dagen waren de knopen van echt goud.

‘Prinses, vandaag is een speciale dag, weet u nog?’

Ze ging rechtop zitten. Willem zag er opgewonden uit.

Zijn haar zat een beetje door de war en hij had rode blosjes. Maar de knopen op zijn jas waren niet van goud.

Ze was nog steeds niet helemaal wakker. Wat was er vandaag dan zo bijzonder? Was haar moeder jarig? Moest haar vader op staatsbezoek?

‘Wat...’ vroeg ze slaperig.

‘School!’ riep Willem. ‘Vandaag mag u eindelijk naar school!’

En toen wist ze het weer. Ze voelde haar hart kloppen tot in de puntjes van haar vingers, en het werd warm in haar buik. Het was geen droom. Vorige week was ze jarig geweest. En nu vonden papa en mama eindelijk dat ze oud genoeg was om zelf te kiezen. Nu mocht ze naar een echte school.

‘Over vijf minuten ben ik beneden,’ zei ze snel. ‘Juul hoeft me niet te helpen met aankleden, dat doe ik vandaag zelf.’

Ze gooide de dekens van zich af en strekte haar armen uit.

‘Want ik ben tien en vandaag ga ik naar school!’ Ze lachte.

Willem schudde zijn hoofd en draaide zich om. Maar terwijl hij naar de deur liep, hoorde ze hem tevreden mompelen: ‘En het werd tijd ook.’

Hij trok de zware deur zachtjes achter zich dicht.

Rosalie liep naar haar kledingkast. Heel lang had ze erover nagedacht. Welke jurk moest ze aantrekken op haar eerste schooldag? Eerst dacht ze dat de paarse met de pofmouwtjes de beste was. Toen wilde ze haar lichtblauwe jurk van zijde aantrekken. Maar nu wist ze dat het

de roze moest zijn, met het nauwe lijfje en de wijde rok. Als je heel hard rondjes draaide in die jurk, was de rok net een vliegende schotel.

Terwijl Rosalie de jurk voorzichtig over haar hoofd liet glijden, hoorde ze de kamerdeur opengaan. Ze zag alleen maar roze borduursels, maar ze kon haar zusje Isabel horen lachen.

‘Jij bent echt raar!’ zei Isabel.

Rosalie trok de jurk snel over haar hoofd.

‘Ik ben helemaal niet raar!’ Ze draaide zich om. ‘Help me even met de knoopjes.’

Toen Isabel de lange rij kleine knoopjes had vastgemaakt, ging ze op het bed zitten. Ze keek toe terwijl Rosalie een roze lint om haar krullen bond.

‘Ik snap het niet,’ zei Isabel. ‘Waarom wil je nou naar school? Het is toch veel leuker om hier les te krijgen?’

Rosalie schudde heftig haar hoofd, maar zei niks. Hoe kon ze dat nou uitleggen aan haar zusje? Hier op het paleis had ze wel dertig vriendinnen. Maar die meisjes zeiden allemaal: ‘Natuurlijk, prinses Rosalie.’ En: ‘Wat een prachtig idee, prinses.’ En: ‘Dat is heel vriendelijk van u, prinses.’ En al hun moeders waren hofdames. Dat waren dus geen echte vriendinnen.

‘Straks kom je bij stomme kinderen in de klas,’ zei Isabel. ‘Die helemaal niet van adel zijn. En die niet eens kunnen paardrijden.’

‘Dan hoeven ze toch niet stom te zijn!’ riep Rosalie. Ze was boos, omdat Isabel misschien wel gelijk had. Misschien waren de kinderen in haar nieuwe klas wel allemaal stom.

Ze keek naar Isabel, die keurig op het hemelbed zat, met haar handen in haar schoot. Haar zusje was een echte prinses. Wanneer Isabel in de limousine reed, schitterden haar ogen. Dan zwaaide ze lachend naar alle mensen. Terwijl ze pas acht was. Twee jaar jonger. Als Rosalie daaraan dacht, kreeg ze het gevoel alsof er een onweersbui aankwam. Alsof de lucht steeds donkerder werd en de merels ophielden met zingen.

Ze was de oudste. De kroonprinses. Dat betekende dat zij later koningin zou worden en dat Isabel altijd een prinses zou blijven. Voor de rest van haar leven moest Rosalie glimlachen naar presidenten die ze niet aardig vond. Ze moest in een veel te groot paleis wonen. En ze zou nooit echte vriendinnen hebben.

Er werd op de deur geklopt.

‘Prinses! Het vliegtuig vertrekt over een kwartier,’ klonk Willems stem.

‘Ik kom!’

Snel deed ze nog een flonkerende armband om. Toen holde ze door de lange gangen naar de ontbijtzaal. Ze wachtte niet op haar zusje, want Isabel wilde toch niet rennen. Die liep altijd heel rustig op haar spierwitte sandaaltjes.

‘Joepie!’ gilde Rosalie toen ze haar moeder aan het ontbijt zag zitten. ‘Ik ga naar school!’

De koningin keek op van haar krant. Op de voorpagina stond een foto waarop ze een kinderboerderij opende. Ze zag er prachtig uit en naast haar stond een lachende Isabel.

Rosalie stond ook op de foto, maar ze keek niet in de lens. Haar krullen waaiden voor haar gezicht en ze voerde een varken andijvie. Op de foto zag je duidelijk dat het varken zijn modderige snuit al een paar keer tegen haar jurk had geduwd.

Rosalie bekeek de foto en bloosde een beetje. Het lukte haar nooit om er als een echte prinses uit te zien. Ze hoopte dat haar vader de voorpagina nog niet had gezien. Hij vond dat er geen foto’s van zijn kinderen in de krant

mochten. Ze zuchtte. Deze foto was vast weer stiekem gemaakt. Je kon als prinses niet eens rustig een varken voeren.

‘Ontbijten doe ik wel in het vliegtuig,’ zei ze snel.

Haar moeder knikte.

‘Willem heeft je schooltas en je brood.’

Ze trok Rosalie naar zich toe.

‘Heel veel plezier, lieverd!’ Ze gaf haar een zoen.

‘Dag, rare Rosalie!’ riep Isabel. ‘Zorg ervoor dat je geen luizen krijgt van al die vieze kinderen.’

‘Nou ja!’ zei Rosalie. ‘Luizen bestaan alleen in sprookjes, hoor. Echte kinderen hebben geen luizen. Toch, mama?’

De koningin lachte.

‘Schiet maar op, straks gaat Willem nog naar school zonder jou.’

Waar is je toverstaf ?

‘Willem?’

Rosalie zat naast haar lakei in het koninklijke vliegtuig. Onrustig draaide ze een krul om haar vinger. Het was nog maar tien minuten vliegen.

‘Ze weten het toch niet op school?’ vroeg ze. ‘Dat ik een prinses ben?’

‘U weet dat ik het er niet mee eens ben.’ Willem kuchte. ‘De koning en koningin ontslaan me vast en zeker als ze er achter komen. Maar ik heb precies gedaan wat u gevraagd heeft. U bent ingeschreven als Roos van den Berg.’

Het vliegtuigje schokte. In Rosalies buik voelde het alsof ze een heel stuk naar beneden vielen. Ze werd er nog zenuwachtiger van.

‘Zonde van al die mooie namen,’ zei Willem treurig. ‘Ik weet nog zo goed dat u geboren werd. Uw vader kwam trots naar buiten. Hij riep dat hij een prachtige dochter had gekregen: prinses Rosalie Sophia Esther Emma Cornelia.’

‘Ik word gek van al die namen!’ riep Rosalie. ‘En ik word gek van dat geprinses. Stel je voor dat de juf elke keer zegt: wat is de hoofdstad van Albanië, prinses Rosalie? Wat is 56 gedeeld door vier, prinses Rosalie? Iedereen zou me uitlachen.’

‘Ach...’

Rosalie draaide zich boos naar Willem toe.

‘Je verklapt het niet, hoor!’ zei ze fel. Nu voelde ze zich echt een prinses. ‘Het is mijn geheim. Je mag het pas vertellen als ik dat zeg!’

‘Natuurlijk, prinses,’ zei de lakei beleefd en hij boog zijn hoofd.

Rosalie keek uit het raampje en zei niks meer. Haar hart begon steeds sneller te kloppen. Want beneden tussen de weilanden zag ze het vliegveld al liggen. En achter het vliegveld lag de stad met haar nieuwe school.

‘Hier stoppen!’ zei Rosalie tegen de chauffeur.

De zwarte BMW stond meteen stil. Rosalie kon haar school al zien liggen. Het was een laag gebouw met grote ramen en een dubbele deur die wijd openstond. Op het schoolplein speelden kinderen tikkertje. Midden op het plein stond een oude kastanjeboom. Zijn stam was zo dik als zes kinderen bij elkaar.

Rosalie zuchtte. Zo had ze zich haar school precies voorgesteld. Alleen het lawaai was onverwacht. De kinderen op het plein schreeuwden en lachten. Fietsbellen rinkelden, vaders en moeders riepen: ‘Tot vanmiddag’ en auto’s toeterden.

‘Het laatste stuk loop ik,’ zei ze. De andere kinderen mochten niet zien dat ze werd gebracht door een lakei en een chauffeur.

‘Willem, mijn tas?’

De lakei gaf haar de schooltas en de chauffeur hield haar deur open. Ze pakte haar rok op en stapte voorzichtig uit.

‘Om drie uur halen we u op,’ zei Willem. ‘Heel veel plezier, prinses.’

Ze draaide zich om en liep vastberaden naar het hek van het schoolplein. Ze keek niet meer om. Als ze dat deed, zou ze vast hard terugrennen en haar armen om Willems nek slaan. En nooit meer loslaten.

‘Groep zeven,’ zei ze zachtjes tegen zichzelf. ‘De klas van juf Moniek. Groep zeven. Juf Moniek.’

De school kwam steeds dichterbij. Ze klemde haar hand om het hengsel van haar tas.

‘Dit kan niet erger zijn dan het staatsbezoek aan Japan,’ zei ze tegen zichzelf. ‘Het is vast niet enger dan de president van Amerika en die heb ik toch ook een hand gegeven.’

Ze liep het schoolplein op. Kinderen riepen naar elkaar. Rosalie keek naar de grond en liep door. Haar hand met de schooltas trilde een beetje.

‘Ze kunnen nooit zo vervelend zijn als de kinderen van de koning van Griekenland,’ mompelde ze tegen zichzelf.

En toen hoorde ze gelach. Ze keek op. Voor haar stonden twee meisjes van haar eigen leeftijd. Een klein blond meisje met een spijkerbroek en hartjesoorbellen. En een meisje met een heel lange, donkere vlecht. Ze giechelden.

‘Haha, een prinses!’ riep het blonde meisje.

‘Volgens mij is het een fee,’ zei het meisje met de vlecht. ‘Maar waar zijn je vleugels? En je toverstaf?’

Rosalie werd rood. Ze keek om zich heen en kreeg het steeds warmer. Het schoolplein was vol met spijkerbroeken, gekleurde truien, vestjes, korte rokjes, laarzen en sportschoenen. Maar helemaal niemand droeg een roze jurk met een nauw lijfje en een wijde rok. Natuurlijk niet. Natuurlijk droeg niemand een prinsessenjurk. Zo dom waren ze niet.

Er kwamen tranen in haar ogen. De eerste schooldag was nog niet eens begonnen. Maar haar jurk had haar al verraden. Nu zou iedereen weer ‘u’ zeggen, en: ‘Natuurlijk, prinses Rosalie’. Ze staarde naar de dikke kastanje midden op het schoolplein en beet op haar lip. Ze wilde niet huilen.

‘Hé, Alexander!’ riep het meisje met de vlecht. Haar haar was zo lang dat ze er vast op kon zitten. Ze zwaaide naar een jongen met een skateboard.

‘Er komt een fee bij ons op school! Of een prinses, Lisa zegt dat het een prinses is.’